

Újvilág

Kata (16 éves)

Anya (Ági)

Apa (Miklós)

Robi (18 éves)

Áron (20 éves)

A történet 1998/1999-ben játszódik.

1. jelenet

Az Anya és Kata kartondobozokat pakolnak a liftbe, az előadás során ezekből kerülnek elő a kellékek. Kata gördeszkás cuccokat visel, bő nadrág, tornacipő stb.

Kata: *(a közönségnek)* A suliban egyszer azt kérte tőlünk az ofő, hogy rajzoljuk le az életvonalunkat. Hogy húzzunk egy hosszú egyenest, és ilyen kis vonalakkal jelöljük rajta a nagyobb eseményeket. Kiderült, hogy velem nem nagyon történt semmi. Ha most kéne lerajzolnom az életvonalamat, biztos, hogy egy nagyon vastag vonalat húznék a végére, és minden, ami mostantól, kilencvennyolc decemberétől következik, más színű lenne.

A szüleimet sosem hallottam veszekedni. Tisztelettel beszéltek egymásról mások előtt, főleg az apám. Gyakran mondogatta, hogy milyen szerencsés ember, hogy egy olyan nővel élhet együtt, akivel nincsenek konfliktusok. Egy koncerten ismerkedtek össze, az apám állítólag a színpadról vette észre az anyut. Ez elég hihetetlenül hangzik, mert zongorista, a zongoristák meg ugye nem ülnek szemben a közönséggel. Amikor terhes lett velem az anyu, odaköltözött az apámhoz, a szülői házba, amiben az apám akkor már egyedül élt. Mindenkinek lett saját szobája, nem voltunk útban egymásnak. Egészen most novemberig, amikor arra az elhatározásra jutottak, hogy nem élnek tovább együtt. Próbálták kulturáltan csinálni ezt a válás dolgot, ezért úgy döntöttek, hogy a karácsonyt még együtt ünnepeljük a régi házban, és majd csak december huszonhetedikén költözünk el anyával, így az újévet már egy panelház negyvenöt négyzetméteres albérletében tölthetjük, kettesben.

Az Anya és Kata egymás mellett állnak a liftben, kezükben dobozok.

Kata: Kurva magasan van ez a tizedik. Mi van, ha lerobban ez a szar?
Anya: Nem robban le.
Kata: Honnét tudod?
Anya: Tudom. Teknőst nem hoztuk el?
Kata: Nem.
Anya: Azért is el kell még menni.
Kata: Direkt hagytam otthon.
Anya: Apád fogja majd etetni?
Kata: Igen.
Anya: És a vizet ki fogja cserélni?
Kata: Majd én. Vagy már haza sem mehetek?
Anya: Dehogynem. Csak előtte szólj oda apádnak.
Kata: Minek?
Anya: Hogy otthon legyen.
Kata: Nélküle is ki tudom cserélni a vizet. Nem értem, miért kéne neki szólnom?

Szünet

Anya: Köszönöm, hogy segítesz.
Kata: Apa is segített volna.
Anya: Ma nem ért rá.
Kata: Te nem értél rá tegnap.
Anya: Nem tudtuk egyeztetni.

Szünet

Kata: Remélem, patkányok is lesznek.
Anya: Hívtalak, hogy nézd meg a lakást.
Kata: Egyszer.
Anya: Többször kellett volna? Azt mondtad, neked mindegy, hova költözünk.
Kata: Biztos, hogy nem mondtam ilyet.

Kilépnek a liftből, beviszik a lakásba a dobozokat.

Kata: Különben meg, ha egy hülye kérdésre azt válaszolom, hogy mindegy, az nem azt jelenti, hogy "költözzünk a dzsuvába!"

Az Anya pakol, Kata ráül az egyik dobozra. Ez a doboz az előadás végéig többször útban lesz.

Anya: Ne ülj rá légy szíves!

Kata: Miért? Mi van benne?

Anya: Semmi.

Kata: Megnézhetem?

Anya: Régi kacatok.

Kata: Akkor minek hoztuk ide?

Anya: Most ez miért zavar téged?

Kata: Engem nem zavar, csak kurvára nincs itt hely semminek.

Anya: *(türelmesen)* Pakold ki a cuccaidat! Rendezd be szobádat!

Kata: Apa beszélt veled?

Anya: Miről?

Kata: Azt mondta, hogy maradhatunk a házban.

Anya: És ő hova megy?

Kata: Majd keres egy albérletet.

Anya: Kislányom, az az ő háza.

Kata: Jó, akkor csak addig, amíg nem találsz jobbat ennél a panelgecinél!

Anya: Csak félig panel.

Kata: Mi?

Anya: A fele téglából van.

Kata: És az mit jelent?

Anya: Hogy jobb a hangszigetelés.

Kata: Akkor miért nincs téglából az egész?

Anya: Nem tudom.

Kata feláll a dobozról, kinéz az ablakon.

Kata: Láttad, hogy kik laknak itt?

Anya: Normális emberek.

Kata: Akkor miért kerülted ki őket?

Anya: Kiket?

Kata: Az előbb csináltunk egy kurva nagy kerülőt. Nem emlékszel?

Anya: Eltévesztettem a bejáratot.

Kata: Persze.

Anya: Nem kell félni tőlük! Gyerekek.

Kata: Szerinted én gyerek vagyok?
Anya: Igen.
Kata: Egy tizenhat éves neked gyerek?
Anya: Jó, akkor fejlődésben lévő fiatalok.
Kata: Voltak ott idősebbek is.
Anya: Ketten voltak. Különbözik meg nem tartozol semmilyen kisebbséghez, nem fognak téged bántani.
Kata: Jaj de jó! Akkor nem félek a náciktól.
Anya: Tudod, hogy az mit jelent?
Kata: Persze.
Anya: Szerinted azok a gyerekek nácik?
Kata: Igen.
Anya: Kamaszok bakancsban meg bomberdzsekiben. Így akarnak mások lenni. Te bő nadrágban jársz, ők szűkben. Te rapet hallgatsz, ők meg ... mit tudom én, skinhead zenét.
Kata: Hát azért van különbség.
Anya: Ki fogják nőni, ahogy te is túllépsz majd ezen a bőnadrágos korszakodon.
Kata: Most tényleg a nácikat véded?
Anya: Ne kiabálj már, légy szíves!
Kata: Kiabáltam?
Anya: Attól még áthallatsz!
Kata: Nem azt mondtad, hogy félig téglá?
Anya: Igen, de a fele panelből van.
Kata: És melyik fele a panel? Csak, hogy tudjam, merre beszéljek.

Kopognak, az Anya odamegy az ajtóhoz, kinyitja

2. jelenet

Az ajtó mögött Robi áll, acélbetétes bakancsban, bomberdzsekiben.

Robi: Jó napot!
Anya: Jó napot!
Robi kezet nyújt.
Robi: Csonka Kiss Róbert. A szomszédból.
Anya: Váradi Ágnes.

Robi: *(észreveszi Katát, beköszön)* Szia!

Kata: Hello.

Anya: Miben segíthetek?

Robi: Hallottam, hogy megérkeztek. Gondoltam, bemutatkozok.

Anya: Behívnálak, de elég nagy a felfordulás.

Robi: Nem akarok zavarni.

Anya: A poharak is még a dobozokban vannak...

Robi: Tényleg nem azért jöttem. És? Csak így ketten?

Anya: Igen.

Robi: Más nem jön ide?

Anya: Miért?

Robi: Mert akkor segíték felhozni a dobozokat.

Anya: Már felhoztunk mindent.

Robi: Az a narancssárga bicikli a ház előtt, nem a maguké?

Anya: De igen.

Robi: Ne hagyják az utcán! Az is jobb, ha behozzák a lépcsőházba.

Anya: Van biciklitároló?

Robi: Volt. De a Csepűsék most ott tartják a nyulaikat. Ha bármire szükségük lenne, szóljanak! Ha fel kell fűrni valamit, vagy ilyesmi...

Anya: Köszönjük szépen!

Robi: A közös képviselő kórházba került, most a szüleim ügyelnek a házra, de ők meg két műszakban dolgoznak, szóval igyekszek nekik segíteni. Úgyhogy, ha bármi kell, csak kopogjanak be. Vagy át. Azt is meghallom.

Anya: Köszönjük.

Robi: Elég jó a lakóközösség, vagyunk itt egy páran, akik ügyelünk a rendre. Áron barátommal különösen. Szóval elég biztonságos a ház. Most már...

Anya: Jó ezt hallani.

Robi: De a biciklit ne hagyják az utcán! A szüleim is beköszönnek majd, csak még nincsenek itthon.

Anya: Nagyon kedvesek.

Robi: Ismerik már a környéket?

Anya: Igen, valamennyire.

Robi: A ház mögött van egy közért, két tömbbel arrébb egy videotéka és egy kozmetika is van itt az egyik garázsban.

Anya: Na, majd felfedezzük...

Robi: Nagyon örülünk, hogy maguk költöznek ide! Az előző lakók... „Lakók”?
Mindegy. Áronnak hála, már elmentek.

Kata: Miért? Kik laktak itt előttünk?

Robi: Tényleg mindegy! Azóta megjavították a dolgokat, tisztasági festés is volt...
Ne foglalkozzanak vele!

Anya: Hát akkor, még egyszer köszönjük, hogy benéztél hozzánk!

Robi: Viszontlátásra! *(kezet nyújt az Anyának)* Bármi kell, szóljanak!

Robi el

Anya: *(Katának)* Megnyugodtál?

Kata: Egyáltalán nem.